

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Ndob/6/2021
Identifikačné číslo spisu: 1215226454
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1215226454.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: AK MS s.r.o., so sídlom Galandova 3, 811 06 Bratislava, IČO: 47 237 767, proti žalovanému: INFORAMA a.s., so sídlom Mlynské Nivy 54, 821 05 Bratislava, IČO: 35 729 864, zast. advokátom JUDr. Ľubomírom Schweighoferom, so sídlom Šafárikovo nám. 2, 811 02 Bratislava, IČO: 31 782 809, o zaplatenie istiny 48.000,-- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 24Cb/308/2015, o námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom proti sudkyňiam Krajského súdu v Bratislave, takto

rozhodol:

Sudkyne Krajského súdu v Bratislave JUDr. Elena Kúšová, JUDr. Tatiana Pastieriková a JUDr. Dana Šiffalovičová nie sú vylúčené z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Cob/169/2020.

Odôvodnenie

1. Členka senátu Krajského súdu v Bratislave 4Cob, JUDr. Elena Kúšová, podaním z 12. februára 2021 v súlade s ustanovením § 54 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) predložila Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) spis Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 24Cb/308/2015, na rozhodnutie o námietke zaujatosti, ktorú uplatnil žalobca, spolu so svojím vyjadrením k predmetnej námietke. Písomnými podaniami zo dňa 18. marca 2021 doplnili svoje vyjadrenia k námietke žalobcu ďalšia členka senátu JUDr. Tatiana Pastieriková a predsedníčka senátu JUDr. Dana Šiffalovičová.

2. Žalobca písomnými podaniami z 8. februára 2021 (č. 1. 529 - 530 a č. 1. 535 - 536 spisu) vzniesol námietku zaujatosti proti členke odvolacieho senátu Krajského súdu v Bratislave 4Cob, sudkyňi JUDr. Elene Kúšovej. V námietke zaujatosti žalobca argumentuje ustanoveniami § 52 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, ods. 2 C. s. p., článkom 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Námietku zaujatosti voči sudkyňi, členke odvolacieho senátu 4Cob JUDr. Elene Kúšovej, vzniesol z dôvodu jej pomeru k zástupcovi strany sporu JUDr. Ľubomírovi Schweighoferovi. Dôvodom jej vylúčenia má byť podľa tvrdenia žalobcu skutočnosť, že strana je jej blízkou osobou (§ 116 Občianskeho zákonníka), súčasne jej priateľský vzťah k sporovej

strane, ktorý je takej intenzity, ktorý je spôsobilý vyvolať pochybnosti o jej nezaujatosti. Poukázal na to, že sudkyňa JUDr. Elena Kúšová pôsobila v minulosti ako sudkyňa Štátnej arbitráže a v roku 1990 v rámci reformy súdnictva prešla do funkcie sudcu všeobecného súdu. Žalobca sa dňa 8. februára 2021 z verejne dostupného zdroja, a to webového profilu advokátskej kancelárie Schweighofer a partners dozvedel, že rovnako aj právny zástupca žalovaného JUDr. Ľubomír Schweighofer pôsobil v minulosti na Štátnej arbitráži, kde boli so sudkyňou JUDr. Kúšovou niekoľko rokov kolegovia a dodnes udržujú nadštandardný priateľský vzťah. Žalobca tvrdí, že tento kolegiálny a priateľský vzťah a osobné kontakty medzi sudkyňou JUDr. Elenou Kúšovou a právnym zástupcom žalovaného pretrvávajú po celý čas výkonu funkcie sudkyne JUDr. Kúšovej.

2.1. Žalobca tvrdí, že práve spoločné pôsobenie sudkyne JUDr. Eleny Kúšovej a právneho zástupcu žalovaného na Štátnej arbitráži a ich pretrvávajúci kolegiálny a priateľský vzťah mohli spôsobiť, že v čase prvého rozhodovania odvolacieho súdu, tento vrátil správne a v súlade s riadne zisteným skutkovým stavom a platným právom a judikatúrou rozhodnutú vec a priznaný oprávnený žalobný nárok žalobcu, prvoinštančnému súdu, navyiac s právnym názorom, ktorý bol v rozpore s ustálenou judikatúrou. Podľa žalobcu aj táto skutočnosť objektívne sponchybňuje nestrannosť sudkyne JUDr. Eleny Kúšovej, predsedníčky senátu v čase prvého rozhodovania odvolacieho súdu. Objektívnu pochybnosť by zvýšila skutočnosť, ak menovaná sudkyňa bola zároveň aj sudkyňou spravodajkyňou a mohla tak eventuálne ovplyvniť aj rozhodovanie zostávajúcich členiek senátu v tejto veci.

2.2. S poukazom na tvrdené dlhodobé pracovné a priateľské vzťahy a kontakty s právnym zástupcom žalovaného, namietaná sudkyňa podľa žalobcu nemôže prejsť subjektívnym ani objektívnym testom zaujatosti. Existujú subjektívne aj objektívne skutočnosti a okolnosti, ktoré jej nestrannosť sponchybňujú a odôvodňujú porušenie práva na zákonného sudcu a základné právo na nestranný súd v neprospech žalobcu. Žalobca namieta tú okolnosť, že sudkyňa JUDr. Elena Kúšová (ani celý senát 4Cob) sa z vyššie uvedeného subjektívneho dôvodu nenamietla už pri prvom rozhodovaní jej senátu v súdnej veci žalobcu. Z dôvodu subjektívnych aj objektívnych pochybností o jej nezaujatosti, by nemala rozhodovať o tom, či jej predchádzajúci postup a právne názory boli použité a aplikované prvoinštančným súdom. Poukázaním na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Mantovanelli c/a Francúzko, bolo podľa názoru žalobcu porušené pri prvom rozhodovaní odvolacieho súdu aj jeho právo primerane brániť svoju záležitosť pred súdom, keď odvolací súd v rozpore s § 383 C. s. p., vykonal v odvolacom konaní dôkazy inak než súd prvej inštancie bez toho, aby výtýčil pojednávanie a dal právo stranám sporu, najmä žalobcovi, vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu.

2.3. So zreteľom na pomer právneho zástupcu žalovaného k JUDr. Elene Kúšovej (pri prvom rozhodovaní odvolacieho súd predsedníčke senátu) a jej procesného postupu znevýhodňujúceho žalobcu, má žalobca odôvodnené pochybnosti o jej nezaujatosti pri opakovanom odvolacom rozhodovaní v súdnej veci. Všetky uvedené skutočnosti zakladajú u žalobcu dôvodnú obavu z pohľadu zachovania jeho práva na spravodlivý proces, t. j. práva, aby bola jeho vec rozhodnutá nezávislým a nestranným súdom. Dôvodiac judikatúrou ESLP uvádza, že inštitút námietky zaujatosti je dôležitou procesnou zárukou pre zabezpečenie objektívnej a subjektívnej nestrannosti súdu a pokiaľ môže čokoľvek vyvolať zdanie nestrannosti alebo zaujatosti, je nutné, aby táto informácia bola zverejnená čo najskôr a mohla byť adekvátne vyhodnotená z hľadiska objektívneho testu nestrannosti.

2.4. Vzhľadom na uvedené žalobca nadriadenému súdu navrhol, aby rozhodol o vylúčení sudkyne JUDr. Eleny Kúšovej z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Cob/169/2020, alternatívne, poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/16/2007 navrhol, aby z prejednávania a rozhodovania predmetného sporu bol vylúčený celý senát 4Cob.

3. Sudkyňa Krajského súdu v Bratislave JUDr. Elena Kúšová vo svojom vyjadrení z 12. februára 2021 k

vznesenej námietke zaujatosti uviedla, že s právnym zástupcom žalovaného, JUDr. Ľubomírom Schweighoferom a jeho manželkou, Q.. C. B., je v sporadickom spoločenskom kontakte, pričom s JUDr. Ľubomírom Schweighoferom pracovala v roku 1983 na Štátnej arbitráži pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu. Subjektívne sa zaujatá byť necíti a navrhuje vyhodnotiť všetky skutočnosti z hľadiska objektívneho testu nestrannosti. Ďalšia členka senátu 4Cob, JUDr. Tatiana Pastieriková v písomnom vyjadrení z 18. marca 2021 uviedla, že sa necíti byť vo veci zaujatá, ani pre pomer k veci, ani vo vzťahu k sporovým stranám. JUDr. Ľubomíra Schweighofera ako advokáta nepozná, nikdy s ním neudržiavala ani neudržiava žiadny spoločenský kontakt. Napokon predsedníčka senátu 4Cob, JUDr. Dana Šiffalovičová, v písomnom vyjadrení z 18. marca 2021 rovnako uviedla, že sa vo veci necíti byť zaujatá ani pre pomer k veci, ani vo vzťahu k stranám sporu, vrátane zástupcu žalovaného. Právneho zástupcu žalovaného, JUDr. Ľubomíra Schweighofera pozná ako advokáta, nikdy však s ním neudržiavala ani neudržiava žiadny kontakt. Rovnako pozná aj konateľa žalobcu, Q.. V. Š., s ním a jeho manželkou je v sporadickom spoločenskom kontakte. Subjektívne sa voči nemu necíti byť zaujatá.

4. Najvyšší súd SR ako súd nadriadený Krajskému súdu v Bratislave (§ 54 ods. 1 C.s.p.) posudzoval opodstatnenosť námietky zaujatosti vznesenej žalobcom (§ 52 ods. 1 a 2 C.s.p., v spojení s § 49 ods. 1 C.s.p.) a skúmal existenciu dôvodov, pre ktoré by bola namietaná sudkyňa, resp. celý senát vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci.

5. Podľa § 49 ods. 1 C. s. p., sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaní sporu, k nezaujatému prístupu súdu k stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní. Rovnako tak je zámerom tejto právnej úpravy predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania.

5.1. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu, a to buď: a/ k sporu, v rámci ktorého by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu alebo konania, b/ k stranám sporu, ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, c/ k zástupcom strán sporu, ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod písm. b/, alebo d/ k osobám zúčastneným na konaní (viď obdobne b/ a c/). Za relevantný sa pritom považuje iba taký vzťah, ktorý by (vzhľadom na jeho charakteristické znaky) pri všetkej možnej snahe sudcu o správnosť konania a rozhodovania ovplyvnil jeho objektívny pohľad na spor a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia (pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Nc/1/2017 z 31. januára 2017).

6. Pri posudzovaní dôvodnosti námietky zaujatosti o skutočnostiach vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu je nutné vychádzať zo zákonnej prezumpcie nestrannosti sudcov a z toho, že výnimky z tejto prezumpcie stanovuje iba zákon. Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania buď na základe oznámenia sudcu (§ 50 C. s. p.) alebo na základe uplatnenia námietky zaujatosti stranou sporu (§ 52 C. s. p.). Obsahom práva na prejednanie sporu pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania sporu pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie sporu nestranným súdom je len povinnosť súdu prejsť každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania sporu pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 až § 58 C. s. p., predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), možno sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania sporu skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. Pri posudzovaní dôvodov namietanej nezaujatosti treba mať na zreteli nielen právnu úpravu danú ustanoveniami C. s. p., ale tiež judikatúru EŠLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„Ústavný súd SR“) a napokon aj závery, ku ktorým dospela doterajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

7. ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom.

Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti dovtedy, kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Požiadavka nestrannosti však nemôže byť dostatočne naplnená len subjektívnym testom, ktorý je náročný z hľadiska preukazovania. Na subjektívny test plynule nadväzuje test objektívny, ktorý si všíma, či sudca vykazuje legitímne pochybnosti z hľadiska jeho nestrannosti (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 22/2019). Rozhodujúci preto nie je subjektívny aspekt, ale práve existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Uplatňuje sa tu tzv. teória zdania nezaujatosti (viď tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci, stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o (ne)zaujatosti zákonného sudcu je, či obava strany sporu je objektívne oprávnená. Odpoveď na otázku, či sú obavy dotknutej osoby objektívne odôvodnené, záleží na konkrétnych okolnostiach prípadu (Chmelíř proti Českej republike). Pri objektívnom posudzovaní nestrannosti sa zisťuje, či je možné nezávisle na správaní sudcu na základe určitých overiteľných skutočností spochybniť jeho nestrannosť, pričom aj vonkajšie zdanie môže mať istý význam, nakoľko „v stávke“ je tiež dôvera, ktorú súdy v demokratickej spoločnosti musia vzbudzovať vo verejnosti (napr. Morel proti Francúzsku). Objektívnym testom sa teda skúma, či sudca ponúka dostatočné záruky, aby boli vylúčené všetky legitímne pochybnosti o nestrannosti sudcu (Piersack proti Belgicku). Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Nie je prípustné vychádzať iba z pochybností o pomere sudcu k prejednávanej veci alebo stranám, či ich právnym zástupcom, ale iba z hmotno-právneho rozboru skutočností, ktoré k týmto pochybnostiam viedli (pozri napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 105/01). Za objektívne nie je možné teda považovať ani to, ako sa nestrannosť sudcu iba subjektívne javí vonkajšiemu pozorovateľovi (strane sporu), ale to, či reálne (ne)existujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli objektívne viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje (pozri napríklad nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 371/04). Objektívnu nestrannosť však nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania veci.

8. Nadriadený súd teda môže vylúčiť namietaného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci až vtedy, keď je evidentné, že vzťah sudcu nie je stranou len tvrdý, ale že skutočne existuje a svojou povahou a intenzitou vykazuje znaky relevantné v zmysle § 49 ods. 1 C. s. p. Rozhodujúca je tak existencia objektívnych skutočností, ktoré sa musia preukázať, a nie subjektívne domnienky uvedené stranou sporu.

9. Na základe uvedeného sa najvyšší súd zaoberal tým, či sú dané dôvody pre vylúčenie sudkýň JUDr. Eleny Kúšovej, JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej, podľa § 49 ods. 1 C. s. p., pričom dospel k záveru, že dôvody pre vylúčenie menovaných sudkýň ako členiek senátu 4Cob, ktorému bola predmetná vec pridelená na rozhodnutie o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, v súčasnom štádiu konania dané nie sú.

10. Vyplyvajú z vyššie uvedeného, pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že

konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietať zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú. V prípade sudkyne Krajského súdu v Bratislave JUDr. Eleny Kúšovej, ktorej osobu žalobca prioritne namieta z dôvodu tvrdených kolegiálnych vzťahov s právnym zástupcom žalovaného, počas ich spoločného pôsobenia na Štátnej arbitráži v Bratislave, ako aj ich priateľských vzťahov, nemožno vyvodit' záver, že by jej vzťah k právnemu zástupcovi žalovaného (a cez jeho osobu aj priamo k žalovanému) mal charakter vzťahu, ktorý by bol dôvodom pre jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že samotný vzťah medzi sudcami navzájom, rovnako medzi sudcami a advokátmi, zastupujúcimi sporové strany, je založený na profesionalite. Dôvodom pre vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho okolnosť, že sa sudca pozná s advokátom, ktorý stranu zastupuje, nakoľko je vylúčené, aby sudca a advokát, ktorí dlhodobo pôsobia v obvode rovnakého súdu, resp. určitého regiónu, sa vôbec nepoznali. V predmetnom prípade je uvedené násobené skutočnosťou, že konajúca sudkyňa JUDr. Elena Kúšová a právny zástupca žalovaného, advokát JUDr. Ľubomír Schweighofer, v minulosti pôsobili na Štátnej arbitráži v Bratislave, čo bezpochyby vedie k tomu, že sa z ich minulého spoločného pracovného života poznajú. Nie je ojedinelé, že niektorí sudcovia počas svojho profesionálneho života prejdú pôsobením vo viacerých právnických oblastiach, vrátane pôsobenia v advokácii a naopak, advokáti po niekoľkoročnom výkone svojho slobodného povolania, prejdú do sudcovskej funkcie. Pokiaľ však ich vzťah zostane v profesionálno-spoločenskej rovine, nie je tento spôsobilý vyvolať pochybnosti o nestrannosti sudcu (k tomu viď Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 209s.).

12. V posudzovanom prípade tu preto chýba objektívny základ pre konštatovanie zaujatosti sudkyne JUDr. Kúšovej. Pokiaľ by totiž z vyššie opísaného základu bol vyvodzovaný opačný záver, teda pochybnosti o tom, či sudcovia pôsobiaci v minulosti ako kolegovia (resp. aj sudcovia pôsobiaci ako súčasní kolegovia) budú schopní nezaujato a spravodlivo rozhodovať, znamenalo by to vlastne, že výlučne pracovný, prípadne kolegiálny vzťah sudcov prezumuje vo všeobecnosti porušovanie sudcovských povinností a zásad sudcovskej etiky. Ak rámec týchto vzťahov neprekročí hranicu profesionálnosti a kolegiálnosti, t. j. nezasahuje aj do ich súkromného života, nemožno bez ďalšieho mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

13. Sudkyne JUDr. Tatiana Pastieriková a JUDr. Dana Šiffalovičová uviedli, že spoločenský kontakt s advokátom JUDr. Ľubomírom Schweighoferom, neudržiavajú žiadny. Sudkyňa JUDr. Elena Kúšová vo svojom vyjadrení k námietke žalobcu síce uviedla, že s JUDr. Ľubomírom Schweighoferom a jeho manželkou Q.. C. B. je v sporadickom spoločenskom kontakte, zároveň sa však vyjadrila, že subjektívne sa voči menovanému advokátovi necíti byť zaujatá.

14. Nie je ojedinelé, že medzi niektorými sudcami a advokátmi existujú určité spoločenské vzťahy, hoc aj vo forme priateľstva, ktoré nadviazali ešte v minulosti, v nie jednom prípade pretrvávajú aj niekoľko desiatok rokov, môžu pochádzať ešte z ich študentských čias, zo spoločných vzdelávacích podujatí, absolvovania stáží a pod. Pokiaľ tieto vzťahy pri prejednávaní konkrétneho sporu neprekračujú profesionálnu rovinu, nemôže byť ani existujúci určitý spoločenský (priateľský) vzťah sám osebe dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu.

15. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ust. § 30 zákona č. 385/2000 Z. z., sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení, z ktorého vyplýva povinnosť sudcu zdržať sa všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Sudca musí vystupovať nezaujato a dbať o to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. K stranám sporu je povinný pristupovať bez akýchkoľvek predsudkov. Aj so zreteľom na toto ustanovenie má sudca zachovávať k prejednávanému prípadu, stranám sporu a ich zástupcom vždy vecný, profesionálny prístup. Miera schopnosti sudcu zachovať nadhľad a potrebnú dávku odstupu od veci, od strán sporu a od všetkého, čo súvisí s prejednávaním veci, je daná stupňom osobnostnej pripravenosti sudcu na výkon súdnictva. O nestrannosť musí dbať predovšetkým sudca sám, pri výkone súdnictva

má zachovať vecný prístup za každých okolností, musí mať dostatok schopnosti ovládať nielen svoje konanie, ale tiež sféru svojich vnútorných pocitov. Nesmie dopustiť, aby v ňom niektorá skutočnosť týkajúca sa prejednávanej veci vyvolala pocity zakladajúce pomer, so zreteľom na ktorý by vznikali pochybnosti o nezáujatosti sudcu. Pri napĺňaní úloh sústavy súdov a rešpektovaní ústavou chránených práv strán sporu je nemysliteľné, aby sudca sústavy všeobecných súdov nemal dostatok schopnosti nezávisle a nestranne posúdiť prejednanú vec.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené, pochybnosti uvedené žalobcom, ktoré sú založené na tom, že sudkyňa JUDr. Elena Kúšová pozná advokáta JUDr. Ľubomíra Schweighofera z ich spoločného pôsobenia na Štátnej arbitráži v Bratislave a zrejme z tohto obdobia pretrváva ich sporadický spoločenský kontakt, čo podľa žalobcu vyvoláva pochybnosti o jej nezáujatosti, sú preto subjektívnou domnienkou, resp. pocitom žalobcu. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že táto okolnosť bez ďalšieho nezakladá dôvod pre jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Cob/169/2020 podľa ust. § 49 ods. 1 C. s. p. Rovnako najvyšší súd nezistil žiadne skutočnosti významné z hľadiska § 49 ods. 1 C. s. p., ktoré by spochybňovali nezáujatosť a nestrannosť ďalších dvoch sudkýň senátu 4Cob, JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej, rozhodujúcich v označenom spore.

16.1. Najvyšší súd na okraj uvedeného dodáva, že žalobca nekonkretizoval, akými blízkymi osobami v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka by mali byť sudkyňa JUDr. Elena Kúšová a advokát JUDr. Ľubomír Schweighofer.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 54 ods. 2 C. s. p., rozhodol tak, že menované sudkyne z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Cob/169/2020, nevyľúčil.

18. K uvedenému záveru najvyšší súd doplní, že predmetné rozhodnutie nepredstavuje prekážku pre vznesenie novej námietky zaujatosti niektorou zo strán sporu voči členkám senátu odvolacieho súdu 4Cob, ak sa dozvedia o iných nových skutočnostiach, ktoré by zakladali dôvod pre ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania predmetného sporu podľa ustanovenia § 49 ods. 1 C. s. p.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.